

Hvor meget de nævnte Gebyrer androge aarlig, har ikke kunnet oplyses. Beløbet kan ikke have været betydeligt, maaske 2 à 3 Hundrede Kr. aarlig i Gennemsnit.

De Tjenesteudlæg, som forefaldt ved Konsulatet, blev erstattede af Ministeriet.

Dr. Fraenkel udførte personlig en Tid lang med Bistand af en af ham lønnet Sekretær hele den danske Konsulatstjeneste i Buenos Aires. Efter at han var bleven syg og som Følge deraf i 1901 foretog en Rejse til Danmark, ansattes dog paa hans Begæring en Valvicekonsul i Buenos Aires, ligesom Forretningerne ved Generalkonsulatet under hans Fraværelse lededes af den tidligere Generalkonsul sammesteds paa hans Vegne.

Som Vicekonsul havde Dr. Fraenkel intet Distrikt, idet han var knyttet til Generalkonsulatskontoret. Generalkonsulatets Distrikt var ikke geografisk afgrænset. Under dette sorterede tre Valvicekonsulater i Argentina, nemlig i Bahio Blanca, Rosariode Sta-Fe og Tandil.

De Beløb, der tilfaldt Dr. Fraenkel i Egenskab af udsendt Vicekonsul og Bestyrer af Generalkonsulatet i Buenos Aires som Løn og Opholdspenge, udgjorde for hele hans Tjenestetid i Gennemsnit 6065 Kr. aarlig. Lægges hertil et Beløb paa 250 Kr. aarlig som Gebyrer (anslaaet, jfr. foran), bliver Gennemsnits-Indtægterne, uden Tillæg af Kontorholdsgodtgørelse, ca. 6315 Kr. aarlig. Med Kontorholdsgodtgørelse bliver Summen i Gennemsnit aarlig ca. 8315 Kr.

Hvad angaar Betydningen og Tilstrækkeligheden af disse Beløb skal man for det første henvise til den Betænkning, som i indeværende Aar er afgiven af Kommissionen til Forberedelse af en Omordning af Udenrigsministeriet og Danmarks Repræsentation i Udlandet, hvori det fremhæves, at vore Fagkonsuler (udsendte Konsuler) ikke have tilstrækkelige Indtægter. Det hedder herom bl. a. i Betænkningen:

„De (3: Fagkonsuler) maa nødvendigvis være kostbare. For det første er Lovefoden dyr, meget dyrere end i Danmark paa saa godt som alle de Pladser,

hvor der vil kunne blive Spørgsmaal om deres Ansættelse, og dernæst maa det have for Øje, at en Konsul, naar han skal kunne skaffe sig de rette Forbindelser, maa have Raad til at færdes i de store Forretningsmænds Kredse, som overalt er rig. Selvfølgelig kan der ikke være Spørgsmaal om, at han skal kunne leve paa samme Fod som de fremmede Rigmænd, men Landets Anseelse kræver dog, at hans ydre Levevis er en saadan, at han kan omgaaes dem uden at støde an ved sin Sparsommelighed eller for at udgaa dette være nødt til i sit Hjem at drive en pinlig og smaalig Økonomi Nødvendigheden af gode Lønningsforhold for Fagkonsulerne er stærkt bleven fremhævet af Københavns Grosserer-Societets-Komité, der endog har udtalt sig for en Fordobling af de nuværende Lønninger“, se Side 35, „Bekostningen“.

„En anden Erfaring, man har høstet, er den, at det i Loven af 1893 fastsatte Maksimum for Kontorhold til Fagkonsuler, 2,000 Kr., i Regelen vil være ganske utilstrækkelig“, se Side 36, Stk. 2.

„Det har fremdeles vist sig, at et Konsulats Besættelse med Fagkonsulstraks medfører en betydelig Stigning i Forretningernes Antal, navnlig som Følge af private Henvendelser.“ Se Side 36, Stk. 3.

Kommissionen foreslaar og Rigsdagen har i Overensstemmelse hermed vedtaget, at Begyndelseslønnen for Fagvicekonsuler forhøjes til 3,000 Kr., men uden Stigning, samt at der tillægges Fagvicekonsuler kongelig Udnævnelse og Pensionsret. Kommissionen anfører, at Maksimumsgrænsen for Opholdspengene til Fagvicekonsuler, 4,500 Kr., uden Tvivl er for lav, og at den bør reguleres efter en Bedømmelse af Lefefodens relative og vekslende Dyrhed paa de forskellige Pladser. Se herom Side 42, Stk. 2—4.

Endvidere skriver Kommissionen samme Side, Stk. 5:

„Loven af 1893 bemyndigede endvidere Regeringen til at tilstaa Fagkonsuler — men ikke Fagvicekonsuler — et Beløb